

napačno. Tudi pri tej želji so mu dobre vsaktere sredstva. Odpustiti se zamore človeku, ki je v veliki sili zatajil domovino; ali nikdar onemu, ki jo je iz prevelike ljubezni do samega sebe.

Ta stvar se mora tudi zboljšati. Kaj je storiti? Treba je začeti že z otroci. Učimo jih zadovoljnosti, ki je polovica srečnega življenja. Človek ni nesrečen, ako ima malo, on je nesrečen, ako so njegove potrebe večje, kot njegovi dohodki, in srečen, ako je oboje enako. Ne dajajmo tedaj otrokom denarja v roke, on je zapeljiv. Celo zato jim ga ne dajmo, da se navadijo varčnosti, ktera se tako lahko spremeni v skopuharstvo. Tudi zato jim ga ni dobro dajati, da ga razdele med uboge, kajti oni ne vedo ločiti, kateri so v resnici ubogi. Dovolj je, ako otroci nas vidijo dobrote skazovati. Dajmo jim jedil le toliko, kolikor jim jih je neobhodno potreba, da se nasitijo; ali nikdar čez mero. Tudi predrage igrače se morajo odpraviti. Otroku je pač vse eno, ali ima palico, ktero jaha, ali lesenega konja; deklici je punica iz cunj ravno tako ljuba kot porcelanasta; svitla gumba od očetove suknje jim je toliko kot cekin. Ako želé otroci kaj več, ne dajmo jim, pa je. Tako morajo biti zadovoljni s tem, kar imajo, saj nimajo upanja, da dobé kaj več.

Pred vsem pa bodimo sami verli patrioti. Le kar imamo sami, moremo dati drugim. Z izgledi se doseže več, kakor z golimi pravili in pridigami. Učitelj mora biti patriot, uči pedagogika. Od njega se pač vse tirja. Zato smo pa tudi opravičeni to tirjati od vsacega, najbolj pa od vseh tistih, ki se bavijo z otroško odgojo. (Dalej prih.)

Dr. Jakob Zupan.

c) V „Carinthia“ l. 1832 št. 9 je s pomenljivim letnico kažočim naslovom po slovénsko in némško zapel:

FranV CraLIV ILIrIanoV
MnogoLetle PrIDraVLianoV.

(Franz, dem Könige Illyria's

Wünscht der Drave Volk der Jahre viel.)

Od Matraja tje do Pole
Tebi god obhajamo:
Marki v hrib, otoke, dole
Tebe mnogoletije.

Kak narodi ropotajo
Nam okoljnokolj mejá!
V eno mèr Dravljani dajo
Mirniga primir duhá.

Kar nam kronike povejo,
Virni vajvodam, Bogú,
Od Rudólfidov pojejo:
»Ni dobrejiga rodú,

Ne med vodji Alemanov,
Ne med juga vladiki,
Ne med kralji Gal-Britanov,
Ne med jutra emiri.

Néhajte okrog valovi
 Nemiriti Franov dom!
 Med blagrenimi bregovi
 Vedno tekla Drava bom.«

V št. 12 pa je spet po slovensko in nemško sestavil umetno vezilo:
 O godi Jega Ekscelencije Gospoda Gospoda Baron **Jožef Kamilo Šmid-**
burga, dedniga Točaja Trierskiga, c. k. skrivniga Svetvavca, Poglavarja
 Kraljestva Ilirskiga, itd. itd. itd.

Dravljanam Savljani.

DraVI . sLoVinCI . saMI . LeI . pILI . LIV . saVI . Ioš . pIoIO.

Réke slovensko imé, derilo pomeni valóvo**V**:

Áli bi Gèrki, , Latín kaj boljga povedati znali?

Vi, mi ljud ene kervi, široko rašjanih Slovenk tro**P**!

Áli mar bilbi Ljubélj ljubézni branilo sestram**A**?

Crajne, Karintje celé, Kamilo Ti Šmidburg! vezilni**C**.

Dáde Franc Tebe, Barón! edinit' sosedov dežel**E**:

Ej! ej! ljubimec obeh Točaj Tvoj predrimljanski Tric**R**!

Jožef Ilirji glavár, sin Čehije, slava Slovence**V**,

Sebi da v Kočni poslòp zidati obojim vabil**O**;

Áli ne bode takó Savljanov z Dravljani celjive**C**?

Vam poverniti želji, Celovčani! zlahtin ljubezi**N**:

Áli mar Krajna ne vé sprejéta toljkajne lepote**E**?

V prvo le **Vam** z dali poslán, tuj, bil je koj sredi prijatlo**V**.

Enkrat Vas vidim, sercé Vas moje se precej ovil**O**.

Duh Vaš krotak, ljudomil, komú se ne bode prikupi**L**?

Nekdej bil je Korotán Vajvodski raširjen celé le**S**.

Ondi Karnersko morje kerstili krog Istre, krog Réke**E**.

Ljuba Ljubljana sloví, kar Marku Beneški lev neha**L**.

Ena zdej mati Krajnic, Ziljank, oh! razdruženih dolg**O**.

Sežimo, bratje! v roké si! bode naj zavét naš večí**N**.

Lave, Kerk naju vodé zedinjene zopet, ko najpre**D**.

Obedveh primik slovén iz desčikov naših besede**E**.

Vindam je lava mostik, so kerki ikriša potoko**V**.

Eniga bili kardél smo Svete — Gospejniga stol**A**.

Naši tam vodja dobé sred polja, sred Vaših očako**V**.

Cenit' kdo more dovolj starine toljkajno pomen**A**?

Oh! oh! unuke budi, ak našim podobin ded vite**S**!

Vidi rad Emin obraz rod vedno pokorin, Bog! teb**I**:

Rad Valvazorja spomin ponavlja rod gorejne Drave**E**:

Ega dni naš bil patrón Vaš nikdar pozabljeni Ungna**D**.

Čadar bo Jožef Barón Kamflo, Ilirje dobrotni**C**,

Abramu v loni sedél, s Karintijo bode še Krajna**A**

Péla za-Nj hvalo Bogú, unukam unukovih 'nuko**V**!

Ie li, vsim gotov služít', ražalil, Ilirci! Vas, kog**A**?

Vekome rod naj cvedè Šmidburgov, Jehova lét vlada**R**!

ObLagroVátI . poVsoD . Cjer . bVde . V ostroVIV CoLj, naroD!

Zur Geburtsfeier

Er. Excellenz des Herrn Herrn **Joseph Camillo** Freiherrn von **Schmidburg**, Erbschenk's von Trier, k. k. geheimen Rath's, Gouverneurs des Königreich's Illyrien, u. u. u.

Den Dravern die Saver.

Drave's Raß tranken eh'dem nur Slaven, dich, Save! stets wehrend.
 Slavisch bist, Drave! benennt du, Strömung ist deine Bedeutung:
 Könnte dich wohl der Hellen, der Römer genügender deuten?
 Draver sind eines Geschlechts mit Savern so zahlreicher Slaven!
 Sollte des Loibels Aufwurf die Schwestern einander entfremden?
 Craina's, Carinthia's Band bist, Schmidburg Baron, Du! geworden.
 Vater Franz einet durch Dich zwei Länder verbrüderter Nachbarn.
 Ja! ja! in beiden beliebt ist, Trier! dein erblicher Mundschent!
 Joseph, Illyria's Chef, Sohn Tschechia's, Ehre der Slaven,
 Kotschna erbaut Er ein Haus zu laden hin Kärntner und Krainer.
 Wird Er nicht heilend hiedurch so Sava's als Drava's Anwohnern?
 Liebe erwidern will Er, der Edle Dir, Stadt an der Glina!
 Wohl ist's der Craina bewußt, wie schön du Camillo empfangen,
 Fernher nach Kärnten gesandt, hast Du Jhn bewillkommt so freundlich!
 Klagenfurt! einmal geseh'n, lieb hast Du gewonnen mich ewig!
 Dein zuvorkommend Gemüth, wen sollte es wohl nicht entzücken?
 Einst ging des Kärntner's Gebiet weit über die Gränzen Nemona's.
 Istria's Meer gegen Tersat hat's damal Carnero benennet.
 Laibach, das liebe, erbüßt, seit, Marco! dein Löwe nicht herrschet,
 Kärnten, Krain, lange getrennt, sind brüderlich wieder vereint.
 Reichen einander die Hand wir, ewiges Bündniß zu schließen.
 Beide Gurf Flüsse, Lavant sind wieder in Einem Gebiete.
 Allen den dreien befaß der Slaventrus also zu heißen.
Lava heißt slavisch der Steg, **Kerk** Flüsse voll Roggen der Quäcker.
 Beide gehörten wir an dem fürstlichen Stuhle der Solva!
 Herzogen huldigten dort Krains Väter inmitten der Deinen.
 Schätzen wer kann es genug dieß Denkmal der windischen Vorzeit,
 Wärmt es der Enkel Geblüt nicht, denken an wädere Ahnen!
 Gerne seh'n Gemma's Gemäld Illyria's fromme Bewohner:
 Balvasor's Namen vergießt der obern Drave Land niemals:
 Euer Hans Ungnad Baron war unsrer Truber Räceas.
 Schmidburg Josephus Camill, Illyricum's Du Evergete!
 Werde spät, spät uns entrückt! Die Craina, Carinthia werden
 Lehren der Enkel Gefolg', wie beide Du zärtlich behandelst,
 Allen zu dienen bereit, gen Jedermann holden Benehmens.
 Schmidburg's Stamm lösche nie aus! Gott! unsrer Schicksale Lenker!
 Wo Du auch Vest'reich beglückst, wird unser Dank, Schmidburg! Dir folgen.

a) V „Illir. Bl.“ l. 1832 str. 4 nahaja se naslednji dovtipni prevod :

Slovincu željnemu brati
moje
pesmi pod imenam:
Kita cvetja razniga.

O de znal bi te v čebeló prestvariti!
De bi 'z cvetja vsakiga méd mogel piti;
O de bi nikolj ne bil ne pajk, ne kača!
Spaki cvetje nar se slaji v strup obrača:
Pustil bi na kito mojo ti letéti,
Pustil bi se naserkljat' na vsakim cvéti.
Kdor bo kolj enakih misel, pridobiva
Si povsod' sirup medeniga izliva.
Ali ako bil bi kača sam na sebi,
Ako dano bit' mi ni premenic tebi,
Prosim te na kito ne hodit': ni zate;
Vam cvedè, vam obrodi, čebele! nate!

Pel

pred sto letmi po dalmasko

Ivan Ivanišević,

plemenitnik, obojih jur doktor, korar, teolog,
trikrat vikar - general itd.

Pokrajncil Pr. — n.

Mnogi so čestitali Prešernu, češ, on je dal ta krasni prevod na svetlo; ali — v št. 2, kjer je natisnjena njegova Romanca z ženskimi asonancami („Klel učenc filosofije — Pust na pepelnično jutro“ itd.) s podpisom Dr. Pr., v posebni opombi pravi Prešern: »Da dem Verfasser der gegenwärtigen Scherzromanze mehrere Lobsprüche wegen der im letzten illyr. Blatte vorkommenden trefflichen krainischen Uebersetzung eines dalmatinischen Gedichtes zu Theil geworden sind, solche ihm aber nicht gebühren, so findet er sich veranlasst, die Leser dieses auf die Verschiedenheit der beiderseitigen Namensschiffen aufmerksam zu machen.« —

Koj v št. 3 da nato Zupan — tedaj že v pravdi — na svetlo pesmico z naslovom:

Modrica.

Krajnci! lepiga pišite
Dostí, kratko pa polnó;
Oporéki ne umolknite!
Zbrihtana hvalila bo,

Pesmic radi se nčejo:
Hrani majhine spomin;
Koljko ih zbere Odisejo?
Ali tebe, velik Plin?

Pravd za čerko vam ne branim:

Um obojim prevedré;
Sreju miru nikolj ne ranim,
Ako pravd ne bizanté.

Erläuterungen.

1. Modrica, Ruje. 2. Oporéka, Widerspruch. 3. Odiseja, Homers Gedicht von Ulysses Reisen und Schiffsalen. 4. Plin, Plinius der Aeltere, der Naturgeschichtsschreiber. 5. Čerka, Buchstabe. 6. Srejna, Gemeinde. 7. Bizantii, byzantinisch behandeln, außerhalb der Schule wichtig machen.